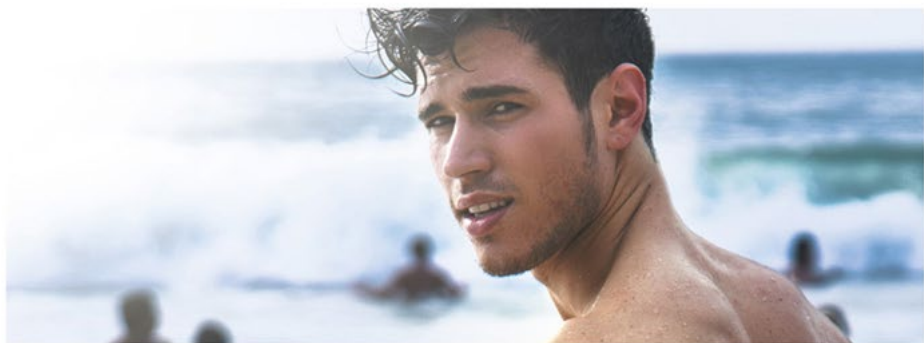
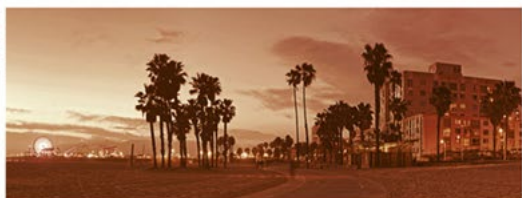

4. DIEL FENOMENÁLNEJ DIMILY SÉRIE

ESTELLE MASKAME

Viem, ť
že ťa
chcem

Viem, že ťa chcem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame
Viem, že ťa chcem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Viem, p'
že tá
chcem

E S T E L L E M A S K A M E

Venujem všetkým svojim neuveriteľným čitateľom,
lebo tento príbeh patrí im.

PRED PIATIMI ROKMI

Stuhnutým zápästím si prehrabnem strapaté vlhké vlasy. Poslednú hodinu som ležal vo vani. Každú chvíľu som ponáral hlavu pod hladinu a počítal som, na koľko sekúnd dokážem zadržať dych. Rekord mám deväťdesiattri, ale chcel by som, aby to bolo viac.

Sadnem si na okraj vane a natiahnem sa po škatuľku s liekmi proti bolesti, ktorá leží pri umývadle. Zostalo v nej už iba niekoľko tabliet. Dúfam, že mama mi čoskoro zaobstará ďalšie. Vylúpnem si dve tabletky a zovriem ich vo vlhkej pästi. Zatiaľ čo ich držím v dlani, druhou rukou si naplním pohár vodou. Prehltnem prvú tabletku, potom druhú a zvyšok vody vylejem do umývadla.

Pohľadom skĺznem na svoje plecia. Na lopatke mám zodretú kožu, no už to nekrváca. Pod čerstvou ranou sa objavuje domodra a dofiatlova sfarbená modrina. Prehmatám ju prstami. Štípe a hlboko pod kožou pulzuje tupou bolesťou. Zobral by som si z kuchyne trochu ľadu, lenže to by som musel prejsť okolo obývačky. Posledná vec, po ktorej túžim, je prilákať na seba pozornosť. Je niečo po jednástej. Už dávno som mal spať. Ráno musím ísť do školy.

Vyskočím na nohy a lieky proti bolesti odložím do skrinky nad umývadlom. Zastrčím ich úplne dozadu na druhú poličku zhora, lebo to je najvyššie, ako dočiahnem. Viem, že ráno ich budem zno-

va potrebovať. Keď zaklapnem dvierka skrinky, zo zrkadla na mňa hľadí môj odraz s prázdnyim výrazom na tvári. V tej chvíli si všimnem malú reznú ranu na spodnej pere. Nakloním sa bližšie, palcom a ukazovákom stisnem peru a dôkladne ju preskúmam. Nepamätám si, kedy som k ranke prišiel, no keďže evidentne nie je čerstvá, dnes to asi nebolo.

Potrasiem hlavou a ustúpim dozadu. Je jedno, odkiaľ ju mám, lebo len čo sa zahojí, nahradí ju iná. To isté platí aj o krvácaní a modrinách.

Môj odraz je stále tam. Vpadnuté oči ako bez života, zvesené plecía a večne ovisnuté pery. Ruku si pritiskem k čelu a odhrniem si z neho vlasy. Rovnobežne s ich líniou sa tiahne hlboká rana. Hojí sa už celú večnosť, takže sa začínam obávať, že mi po nej zostane viditeľná jazva. Rýchlo ju prekryjem vlhkými vlasmi a odvrátim sa od zrkadla.

Vezmem tričko a oblečiem si ho. Na bokoch mám rad blednúcich hnedých modrín, ktoré potrebujem schovať, takže nikdy nechodím od pásu nahor nahý. Vždy sa objaví niečo nové, čo treba zamaskovať. Vklznem do šortiek, vlhký uterák hodím do vypustenej vane a pred odchodom z kúpeľne sa ešte naposledy pozriem do zrkadla. Nič nie je vidieť, takže môžem ísť von.

Čo najopatrnejšie otvorím dvere a čo najtichšie vyjdem na chodbu. Nesvieti sa tu, takže je tma ako vo vreci. V obývacej izbe hrá televízor a rodičia sa смеjú na nejakom programe, ktorý spoločne sledujú. Snažím sa čo najtichšie prejsť chodbou ku schodisku, ale vtom si všimnem, že dvere do obývačky sú pootvorené. Namiesto toho, aby som ako zvyčajne zmizol hore, prikradnem sa bližšie a nazriem dovnútra.

Rodičia sedia na pohovke a túlia sa k sebe. Otec mamu tisne k sebe, pevne ju objal a bradu má položenú na jej temene. Hoci mama sa смеje, zdá sa unavená. Z kancelárie sa vrátila len pred hodinou, práve vtedy, keď som za sebou zamykal kúpeľňové dvere a liezol do vane.

Cúvne od dverí obývačky, otočím sa a rýchlo vybehnem na poschodie, pričom schody beriem po dva. Na koberci moje kroky vôbec nepočuť. Dvere do mojej izby sú otvorené dokorán a vnútri svieti svetlo, no ešte sa na okamih zastavím a mrknem do izby svojich bratov, ktorá sa nachádza vpravo od mojej izby.

Zažmurkám a chvíľu počkám, kým sa moje oči prispôbia tme. Vľavo na posteli spí môj najmladší brat Chase. Leží na bruchu, tvár má zaborenú do vankúša a jedna noha mu visí z matraca. Na posteľi vpravo ticho pochrapkáva Jamie. Má hrču na čele, lebo počas bejzbalového tréningu ho dnes jeden zo spolužiakov náhodou trafil loptou do tváre.

Želal by som si, aby aj moje modriny boli dielom náhody.

Vyjdem z ich izby a privriem za sebou dvere. Chase sa ešte stále bojí tmy a chce, aby dvere boli otvorené, a tak ich nezavriem úplne a nechám voľnú medzeru. Nakoniec sa otočím a zamierim do svojej izby.

Všetko v nej zostalo tak, ako som to opustil. Na podlahe leží domáca úloha z matematiky. V podstate je to len niekoľko neužitočných útržkov papiera, ktoré v nijakom prípade nemôžem na budúci týždeň odovzdať. Jeden z listov je roztrhnutý na tri nerovnaké časti. Je to ten, na ktorom som počítal a pokazil jednu rovnicu. Jedna malá chyba však zrejme stačí, aj keď ide len o siedmacku algebru. Zajtra si to musím opraviť a potom sa budem intenzívne modliť a dúfať, že to konečne bude vyhovovať jeho prísny nárok.

Zoberiem papiere a naphám si ich do batoha. Zhasnem svetlo a vlezím do postele. Zabolí ma to tak, že sa myknem. Vydýchnem a pretočím sa na pravý bok. K hrudi si pritiahnem vankúš a celú večnosť len tak ležím v tme a hľadím na stenu. Vždy mi veľmi dlho trvá, kým zaspím.

Zdvihnem ľavú ruku a držím ju vo vzduchu. Pretiahnem si prsty a potom trikrát zatočím zápästím. Mám to robiť niekoľko ráz denne, ale stále na to zabúdam. Uplynulé štyri týždne som mal zápästie

v sadre a doteraz ho mám hrozne stuhnuté. Kým sa zlomenina úplne zahojí, môže to trvať ešte niekoľko týždňov.

Zrazu začujem na schodisku kroky. Okamžite dám ruku dole, pevne zavriem oči a predstieram, že spím. Robím to často, a tak som v tom už celkom dobrý. Dokonca pootvorím ústa a prehĺbim svoj dych.

Dvere do mojej izby sa otvoria a na okamih sa rozhostí ticho. Prv než vojde dovnútra, vždy najprv niekoľko sekúnd stojí vo dverách. Podľa toho viem, že je to on. Vždy je to on.

Vstúpi do izby a s tichým klapnutím za sebou zavrie dvere. Chvíľu počujem iba jeho dych, ale potom vycítim, že sa začal pomaly pohybovať po izbe. Neviem, čo robí, ale hoci sa priam zúfalo túžim otočiť, otvoriť oči a skontrolovať ho, nechcem riskovať, a tak zostanem nehybne ležať.

Počujem nejaký šramot. Myslím si, že sa mi prehrabáva v batohu, lebo sa ozve šuchotanie papiera. Vzhľadom na to, čo sa stalo dnes večer, predpokladám, že hľadá moju úlohu z matematiky. Znovu je ticho. Vzápätí nasleduje ďalší šramot. Nakoniec začujem dlhý povzdych, ktorý pripomína skôr zastonanie.

Potom prehovorí a svojím hlasom preruší ticho. Rozpráva tlme-ne, takmer mumle. „Ospravedlňujem sa, Tyler.“

Neviem, či si myslí, že spím alebo som hore, no rozhodne viem, že sa ospravedlňuje dosť často. Viem aj, že to nemyslí vážne. Keby áno, nemusel by to zajtra ani pozajtra zase opakovať. Bojím sa, že sa vždy bude mať za čo ospravedlňovať.

Ďalej nehybne ležím, lebo čím skôr ho presvedčím, že spím, tým rýchlejšie odíde. Myslím si, že na to skočil, keďže už nič nepovie. Lenže ani sa nepohne, a tak vôbec neviem, kde teraz stojí.

Uplynie niekoľko minút, počas ktorých sa nič nedeje a počas ktorých sa sústredím na svoj dych a modlím sa, aby odišiel. Napokon zaregistrujem takmer nečujné kroky na koberci a otváranie dverí. Ešte posledná pauza. Znovu vzdychne. Znie to nahnevane, ale netuším, či je našťvaný na mňa, alebo na seba. Myslím si, že na mňa. Zvyčajne to tak je.

Konečne zavrie dvere a odíde.

Uľahčene si vydýchnem a otvorím oči. Aspoňže dnes to už mám za sebou. Teraz môžem konečne spať. Lenže nespím. V posledných mesiacoch som sa ani raz poriadne nevyspal. O niekoľko hodín sa prebudím, dlho budem hľadiť na plafón, potom nakrátko zadriemem, a tak to bude pokračovať stále dookola.

Napriek tomu, že nemôžem dobre spať, je toto najlepšia časť dňa, lebo viem, že nasledujúcich sedem hodín som v bezpečí. Ten pocit sa mi veľmi páči, ale zároveň nenávidím vedomie, že zajtra to bude zase rovnaké.

Zajtra musím ísť do školy a predstierať, že je všetko v poriadku.

Zajtra sa musím zo všetkých síl snažiť, aby som pred mamou skryl zranenia z dnešného večera.

Zajtra sa objavia ďalšie modriny a rany.

A všetky bude mať na svedomí môj otec.

SÚČASNOSŤ

Ktosi mi zrejme prilial niečo do piva, lebo chutí inak ako pred desiatimi minútami. Prižmúrim oko a pohár nakloním k sebe. Nazriem dovnútra a pokúšam sa zistiť, či tam niekto, kým som sa nepozeral, neprilial niečo ďalšie. Cítim silnú vôňu rumu. Rozhliadnem sa po kuchyni. Je tu Jake, chrbtom otočený ku mne, nakláňa sa nad linkou, mixuje rozmanité nápoje a tvári sa ako profesionálny barman. Neznášam ho.

„Čo sa deje?“

Sklopím oči k Tiffani. Už asi päť minút sa okolo mňa ovíja ako liana. Dlhé holé nohy si omotala okolo môjho kolena a hlavu si oprela o môj biceps. Dlhými nechtami mi pomalými krúživými pohybmi prechádzala po hrudi, ale až teraz som si uvedomil, že s tým prestala. Zdvihla tvár a jasnými modrými očami s veľmi dlhými mihalnicami, ktoré ešte včera neexistovali, si ma dôkladne prezerá.

„Jake si myslí, že je ktovieako vtipný, keď mi do piva naleje rum,“ poviem, zovriem pery a položím pohár s pivom na malý stolík vedľa pohovky. „Pod ňou sem,“ zašepkám, vytiahnem spod Tiffani ruku, objímam ju okolo pliec a pritiahnem si ju k sebe. Tvár pritisne k mojej hrudi, a tak s úplnou istotou viem, že mi na tričko odtlačí aspoň päť vrstiev mejkapu. Je mi to fuk, lebo práve teraz prechádzam pohľadom po jej nohách. Voľnú ruku presuniem k jej kolenu

a potom ňou prejdem po hladkej koži na stehne. Čierne šaty, ktoré má na sebe, sú príliš krátke a príliš tesné, no to rozhodne nie je dôvod na sťažnosti. „O koľkej vyrazíme?“

„Myslela som si, že o jedenástej,“ odvetí. Viem, že je roztržitá, podľa toho, že sa natiahne po mojej ruke a položí na ňu svoju dlaň. Pomaly posúva moju ruku vyššie po svojom stehne, pod svoje šaty. Prstami narazím na čipku jej nohavičiek, a keď sa na ňu pozriem, samoľúbo sa usmeje, pritisne sa ku mne a perami mi prejde po uchu. „Nechceš zostať v noci tu?“ zašepká. Kedysi som zbožňoval, čo dokáže urobiť so svojím hlasom, keď ho stíši do súpavého šepotu, ktorý by ma ešte pred rokom úplne pobláznil, ale teraz to už na mňa nefunguje. Len sa ma príslubom sexu pokúša zabaviť.

Je mi to však jedno, lebo práve teraz to funguje. Trochu sa vystriem a presuniem si ju do lona. Jednou rukou ju stále držím pod šatami za bok a druhou jej odhrniem blondávé vlasy, aby som ju mohol pobožkať na krk. Vyvráti hlavu dozadu a so zatvorenými očami mi zaborí do vlasov prsty. Vezmem medzi zuby jej pokožku a zanechám na jej tele svoju typickú značku. Tiffani tvrdí, že cucfleky neznáša, ale keďže sa ma nikdy nepokúsi zastaviť, z jej slov si nič nerobím.

Znenazdajky sa odtiahne, vyskočí z môjho lona na zem a rýchlo sa napriami. Cez hudbu, ktorej hlasitosť ovláda Jake v kuchyni, som nepočul, že sa otvárajú predné dvere. Tiffani to však začula. Položí drink na odkladací stolík, stiahne si šaty dole a usiluje sa nimi zakryť nahé stehná. Práve teraz jej totiž látka ledva zakrýva zadok.

„Mami!“ vyhrkne a urobí niekoľko bosých krokov po drevenej podlahe. „Nehovorila si, že sa dnes zdržíš v práci?“

„Je pol deviatej.“ Jill sa pozrie na hodinky. K hrudi si tisne čierne dosky a s klopaním vysokých podpätkov na podlahe zamieri do kuchyne. „Zdržala som sa.“ Poobzerá sa naokolo a nesúhlasne našpíli pery. Jej pohľad zo všetkého najskôr padne na zásobu alkoholu na kuchynskej linke, potom na Jaka, ktorý sa rýchlo natiahne

ponad linku a stíši hudbu, a nakoniec na Tiffani. „Nepovedala si mi, že si pozveš priateľov.“

Tiffani si stále potahuje šaty, lebo ak o jej matke niečo viem, z toho, čo vidí, určite nie je nadšená. „Lebo som si myslela, že budeme preč, kým sa vrátiš,“ prizná sa a pokrčí plecami. Ruky má prekřížené cez prsia, ale je zjavné, že sa tým iba pokúša zamaskovať, aké má v tých šatách odhalené telo.

„A kam presne máte v pláne ísť?“ spýta sa Jill nepríjemným tónom, ktorým zvyčajne rozpráva. Myslím si, že za posledné tri roky, čo s Tiffani chodím, som ani raz nezažil, aby sa usmiala. Je to tak trochu mrcha. Obe sú tak trochu mrchy.

„Na večierok,“ uškrnie sa Tiffani. „Myslela som si, že pred tým, ako tam pôjdeme, by sme sa chvíľu mohli zdržať tu. No tak, mami, nemôžeme ísť na večierok príliš skoro. To sa jednoducho nerobí.“

„Fajn,“ povie Jill, ale jej prísny hlas naznačuje, že z našej prítomnosti nie je nadšená. „Nepúšťajte tú hudbu veľmi nahlas. Hrozne ma bolí hlava.“ Začne si masírovať spánky, ako keby nám to chcela dokázať, potom si prehodí vlasy cez plece, otočí sa a zamieri k dverám. Cestou prižmúri oči a vrhne na mňa znechutený pohľad. Zdvihnem ruku a mávnem na ňu. Urobím to len preto, lebo viem, že ju to naštve.

Tiffanina mama ma totiž neznáša. Neznáša ma od okamihu, čo sme sa prvý raz stretli, keď sme s Tiffani boli ešte iba kamaráti. Už vtedy sa jej nepáčilo, že sa obšmietam okolo jej dcéry. Domnievala sa, že na ňu mám zlý vplyv, a v istom zmysle slova mala pravdu. Počas rokov sa jej neznášanlivosť prehĺbila do úplného opovrhnutia, ktoré sa ani nenamáha skrývať. Lenže o Tiffani sa nijako zvlášť nezaujímam a o jej mamu už vôbec nie. Viem, že tento vzťah nikam nevedie, a tak si nerobím starosti, že ma jej rodičia nemajú radi.

V sekunde, keď Jill odíde, sa Tiffani vo svojich šatách opäť uvoľní a vyhlási: „Občas je hrozne protivná.“ Zagúľa očami, požiadava Jaka, aby pustil hudbu úplne nahlas, a pripojí sa k nemu. Jake si však dáva pozor, aby hudba nehrala tak hlasno ako predtým.

Zdvihnem sa z pohovky, vyskočím na nohy a presuniem sa k nim. Postávajú pri kuchynskej linke, debatujú o tom, ktorú pesničku pustia a aký drink si dajú. Pretiahnem sa medzi nimi a objímam Tiffani okolo pliec. Moja frajerka sa ku mne pritisne a vtedy si všimnem, ako nás Jake kútikom oka pozoruje. Jake Maxwell dostane každú babu, po ktorej zatúži, ale Tiffani nezáiska. Myslím si, že po zvyšok života ho bude štváť, že si pred tromi rokmi zvolila mňa a nie jeho. Fakt, že som s babou, pre ktorú by veľa chalanov zabíjalo, mi občas prináša pocit zadosťučinenia. Inokedy ma, naopak, mrzí, že si Tiffani nevybrala Jaka. V tom prípade by robila zo života peklo jemu, nie mne.

Natiahnem sa a vyberiem z balíka novú fľašu piva. Sotva ju vezmem do ruky, Jake zdvihne hlavu a spýta sa: „Čo je zlé na tej fľaši piva, ktorú už máš?“ Vzápätí sa ten debil uškrnie a zdvihne obočie. Znovu si uvedomím, že naša dohoda, že kvôli ostatným budeme predstierať, že sme priatelia, je hovadina. Najradšej by som mu jednu vrazil.

Zaostrím pohľad a výhražne sa naňho pozriem. Keď chcem niekoho upozorniť, aby sa so mnou nezahrával, veľmi často sa zabídam bez slov. Nanešťastie na Jaka to neplatí, takže necúvne, len sa zachechce a podá mi otvárač. Myslím si, že ma schválne štvie, len aby som stratil nervy. Akoby žil iba preto, aby skúšal moju trpezlivosť.

„Dopekla, čo robia Dean a Meghan hore?“ spýta sa nenútene a mrkne na hodinky, ktoré má na zápästí. Keď znovu zdvihne hlavu, kývne k drinku, ktorý pripravoval pred piatimi minútami. „Vyrobil som špeciálny exotický drink a potrebujem Deana, aby sa z neho ako môj pokusný králik napil prvý.“

Nakloním sa a letmo nazriem do pohára. Jediná exotická vec, ktorú vidím, je tmavozelená farba nápoja. „Idem po nich,“ ponúknam sa.

Pustím Tiffani, otvorím si pivo, odpijem si a zamierim ku scho-disku. Kráčam pomaly, fľaša piva sa mi pohodáva medzi končekmi

prstov a prstami druhej ruky si prehrabnem vlasy. Štve ma, že ešte nie som opitý. Keďže na večierok vyrazíme až o pár hodín, mám stále čas to zmeniť. Na večierok sa nemôžem dostaviť triezvy. Na nijaký večierok nemôžem prísť triezvy.

Dvere do Tiffaninej izby sú pootvorené. Meghan práve prežíva záchvat, lebo sa prechádza sem a tam po koberci, oboma rukami si zakrýva tvár a hlasno vzdychá. Dean ju sleduje a škriabe sa na zátýlku.

„Čo tu stvárate, ľudkovia?“ zvolám, otvorím dvere dokorán a vstúpim dovnútra.

Obaja sa na mňa pozerú. Meghan sa tvári veľmi rozhorčene a zdá sa mi, že má chuť kričať. Zvalí sa na Tiffaninu posteľ a vtedy si konečne všimnem, že má rozopnuté šaty a odhalený chrbát. Otočím sa k Deanovi a zdvihnem obočie. „Vy ste sa obchytkávali?“

„Hahaha,“ uškrnie sa Dean a vzdychne. Pokrúti hlavou a kývne k Meghan. „Pokazil sa jej zips.“

Meghan sa teatrálné posadí a smrkne. „Budem si musieť niečo požičať od Tiffani,“ oznámi, ani čoby to bola najhoršia vec na svete. Viem, že keď zagúľam očami, zrejme ma zabije, ale je ťažké to neurobiť, keď si uvedomím, že sa psychicky zrútila pre trápne šaty. Aj keď... Po troch rokoch vzťahu s Tiffani som už na dilemu týkajúcu sa šiat zvyknutý.

„Poď sem,“ vyzvem ju. Položím pivo na Tiffanin toaletný stolík, prejdem k posteli, natiahnem sa po Meghaniných rukách a pomôžem jej postaviť sa. Zaujmem pozíciu tesne za ňou a prebehnem očami po jej bledej pokožke až k bežcu zipsu, ktorý sa zasekol tesne nad jej pásom. Zachytil sa v modrej látke a len čo ním silno šklbnem, uvoľní sa. Bez problémov potom šaty zapnem až hore. Meghan uľahčene vydýchne, otočí sa ku mne a zajasá, že som jej zachránil život.

Kým Meghan poskakuje po izbe a hľadá topánky, prejdem pohľadom k Deanovi. Zvráští tvár, logne si piva, vyvráti oči dohora a celým svojím výrazom dáva najavo, že odo mňa čaká výsmech. Je ťažké mu ho nedopriať.

„Ale no tak, chlapče,“ spustím. „Naozaj si si s tým nedokázal poradiť?“ Pery sa mi zvltnia do úškrnu, pristúpim k nemu a dvakrát mu buchnem do bicepsu. Dean je dobrý chlapec, lenže niekedy je až priveľmi dobrý, takže by mu neuškodilo, keby trochu zhrubol.

„Povedal som si, že to nechám na odborníka. To vieš, vzhľadom na počet šiat, ktoré si už za život rozopol,“ vráti mi úder. Preháňa, ale napriek tomu sa rozosmejeme. Podá mi moje pivo, ťukneme si a potom sa napijeme.

Prehltnem, chrptom ruky si utriem ústa a obzriem sa na Meghan. Posadila sa na kraj Tiffaninej postele a obúva si topánky na vysokých podpätkoch.

„Kde je Rachael?“ spýtam sa. Aj keď sme tu už niekoľko hodín, vôbec som nezaregistroval, že Rachael tu nie je. Až teraz. Zvyčajne tu býva s nami. O tomto čase by už bola dosť opitá, Dean by jej pomáhal udržať sa na nohách a Jake by jej vytrvalo ponúkal ďalšie poháriky. Rachael ma však považuje za debila, takže ak mám byť úprimný, jej dnešná neprítomnosť mi veľmi neprekáža.

„Jej mama od nej niečo potrebovala,“ vysvetlí Meghan, „preto sa s nami stretne až na večierku. Pamätáte si niekto meno tej baby, ktorá usporadúva dnešný večierok? Je to Lucy?“

Ja si to nepamätám, a tak mrknem na Deana. Pozná úplne každého od tých, ktorí vyšli zo školy pred tromi rokmi, až po tých, čo ešte len nastúpili do prvého ročníka. Nechápem, prečo si vôbec dáva tú námahu a pamätá si ich mená. „Hej, volá sa Lucy,“ pritaká. „Myslím si, že je z tretieho ročníka.“

„Nepoznám ju,“ zamumlem. Nech je to, kto chce, neprekvapuje ma, že nás pozvala na svoj večierok. Nás totiž pozývajú na večierky mnohí ľudia, ktorých ani nepoznáme.

Odo dverí sa ozve zakašľanie. Všetci traja sa tam pozrieme. Je to Tiffani a opiera sa o zárubňu. Upäto sa usmieva, zamyslene si namotáva na prst prameň vlasov a díva sa na Deana a Meghan. Mne nevenuje jediný pohľad. „Jake vám namiešal zopár drinkov,“ ozná-

mi pomaly a potom tvrdším tónom dodá: „Mali by ste zbehnúť dole a ochutnať ich.“ Široko sa usmeje a ukáže zuby.

„Inými slovami hovoríš, aby sme odtiaľto čo najskôr vypadli, však?“ zavtipkuje Dean, ale v podstate má pravdu. Presne o to ich Tiffani žiada a namiesto odpovede na Deanove slová zažmurká tými šialenými mihalnicami. „No tak, Meghan,“ vyzve ju Dean. „Bude lepšie, ak ich tu necháme samých.“

Chytí Meghan za ruku, zdvihne ju z postele, a keď sa na vysokých podpätkoch trochu zatacká, pomôže jej udržať rovnováhu. Pri odchode z izby sa obzrie ponad plece a venuje mi vševediaci pohľad. Uškrniem sa naňho. Tiffani nevie svoje úmysly veľmi dobre skrývať. Väčšinou sú úplne zrejmé, ako napríklad teraz, keď sleduje Deana a Meghan, ako schádzajú po schodoch. Napokon zatvorí dvere a otočí sa. Teraz sme tu sami.

„Nemohla si počkať na neskôr?“ podpichnem ju, fľašu piva si pritisnem k perám a jedným dúškom dopijem jej obsah. Nechám fľašu na toaletnom stolíku, rukávy flanelovej košele si vyhrniem nad lakte a prekonám vzdialenosť medzi nami. Všetko veľmi dobre poznám, takže už sa to deje skoro automaticky. Moje ruky ju chytia za boky, moje pery sa prisajú k jej čeľusti. Nadýchnem sa silnej vône jej parfumu a takmer sa rozkašlem.

Z nejakého dôvodu nereaguje a po niekoľkých sekundách sa oprie dlaňami o moju hrud' a odtlačí ma od seba. Udivene na ňu hľadím s pootvorenými perami a so zdvihnutým obočím. Tiffani ma predsa nikdy neodmieta! Zrazu sa tvári ešte otrávenejšie ako pred minútou. „Nechal si si dole telefón,“ ostro sa na mňa pozrie a podá mi ho.

Hoci viem, že je to naozaj môj telefón, potľapkám si zadné vrecko rifle. No jasné, je prázdne! Pokrčím plecami a natiahnem ruku, aby som si ho od nej vzal, ibaže Tiffani trhne rukou dozadu. Veľmi pomaly, ale rozhodne pokrúti hlavou. Vzdychnem a poškrabem sa na líci. Viem, že sa pre niečo hnevá, takže mi je jasné, že ak nenájdem spôsob, ako ju znovu urobiť šťastnou, budem po zvyšok večera trpieť.

„Čítala som tvoju konverzáciu s Declanom,“ vyhlási po chvíli.
No a? pomyslím si.

„A?“ Nechápem, aký má problém. Jasné, čakám, že mi Declan neskôr prinesie zopár džointov, no to nie je nič nové. Tiffani je na to zvyknutá, takže by to pre ňu nemalo byť prekvapenie, a najmä nie v prípade Declana Portwooda. Všetci ho poznajú. Ľudia, ktorí fajčia trávu, sú jeho najlepší kamaráti. Ľudia, ktorí trávu nefajčia, ho zvyčajne neznášajú.

Tiffani pristúpi bližšie, trochu zakloní hlavu a zlostne mi pozrie do očí. „Čítala som všetku tvoju konverzáciu s Declanom,“ opraví sa.

Tentoraz mi trvá len zlomok sekundy, kým si uvedomím, o čom presne hovorí. Zostanem pred ňou stáť ako soľný stĺp a márne pátram v mozgu po niečom, čo by som mohol povedať a čo by nejako ospravedlnilo správy, ktoré čítala. Nenapadne mi vôbec nič, len pred ňou nehybne stojím ako nejaký hlúpy jeleň pristihnutý v žiare reflektorov.

„Nemyslíš to vážne, však nie?“ spýta sa oveľa tichším hlasom. Mierne zvesí svoje útle plecía. „Nemôžeš to myslieť vážne. Už som sa zmierila s množstvom svinstva, ktoré robíš, ale prisahám, Tyler, že s týmto sa zmieriť nemienim. Zachádzaš príďaleko. Nechcem byť dievča, ktorému zatvoria frajera do basy. Vieš si predstaviť, ako by to vyzeralo?“

Zovriem pery. Stále neviem, ako sa mám pri tejto náhlej konfrontácii zachovať. Počas rokov som dospel k poznatku, že je lepšie sa s Tiffani nehádať, ale radšej hneď priznať chybu a zavrieť jej tak ústa. Tiež som zistil, že ju vonkoncom nezaujíma, čo robím, no stará sa iba o to, ako sa to dotkne jej.

„Zatiaľ som nič neurobil,“ zamumlem. Aj tak si myslím, že o nič nejde. „Len sme sa o tom bavili.“

„Ale prečo?“ tlačí na mňa a od rozhorčenia, že sa zjavne nedokážem dobre rozhodovať, rozhodí ruky. „Prečo si vôbec o niečom takom uvažoval? Ty predsa nepotrebuješ peniaze, tak čo by ťa mohlo prinútiť urobiť takú vec?“

Nezmôžem sa na nič, len na pokrčenie pliec, pretože odpoveď na tú otázku nepoznám ani ja. „Čo môžem stratiť?“

Tiffani sa na mňa zadíva, ako keby som bol vážne nepríčetný. „Ehm. Všetko?“ hlesne. „Ak si myslíš, že predaj drog je dobrá životná voľba, si väčší idiot, než za akého som ťa doteraz považovala!“

Zavriem oči a vydýchnem. Usilujem sa zachovať pokoj. Hrozne to preháňa, no dnes inklinujem skôr k obrane než k ospravedlneniu. „Je to len tráva.“

„Áno, presne to si mi povedal, keď si ju začal fajčiť, a pozri, kde sme teraz.“ Natiahne sa po mojej ruke a vrazí mi mobil do dlane. „Začneš predávať trávu prvákom a nakoniec budeš predávať kokaín rovnakým úbožiakom, ako si ty.“ Rozčúlene pokrúti hlavou, zdvihne ruku a otočí tvár nabok. „Dnes večer sa už nepokúšaj so mnou rozprávať. Si odporný, a ak uvidím Declana, jednu mu vrazím.“

Nahnevane zaškrípem zubami, ale našťastie sa mi podarí udržať zatvorené ústa. Veľmi dobre viem, že keby som povedal ešte niečo, iba by som to zhoršil. Som od zlosti bez seba, no musím zostať pokojný, aby som na ňu vážne nevybehol. Obsah alkoholu v mojej krvi mi v tom tiež veľmi nepomáha. Pravdupovediac, jeho vinou je to ešte ťažšie, ale snažím sa sústrediť a upokojiť svoj dych. Tiffani sa odo mňa odvráti a zamieri k dverám.

Celý rozhovor mohol byť v tomto okamihu za nami. O niekoľko hodín by som sa upokojil a začal by som ju znova bozkávať. Ibaže Tiffani tentoraz urobí pozoruhodnú vec. Zastaví sa, otočí sa a ešte raz otvorí tie malé našpúlené ústočky.

„Vieš, Tyler,“ povie a pery sa jej vytvarujú do samolúbeho krutého úsmevu, „niekedy si myslím, že chceš skončiť vo väzení rovnako ako tvoj otec.“

To maličké, malilinké množstvo sebaovládania, na ktoré som sa spoliehal, sa vyparilo. *Nič také predsa nemohla povedať.* Zatnem päsť a hľadám spôsob, ako uvoľniť zúrivosť, ktorá mi vybuchuje v hrudi, a zlobu, ktorá sa šíri celým mojím telom ako lesný požiar. Schmatnem vec, ktorú mám najbližšie. Je to prázdna fľaša od piva,

ktorú som odložil na Tiffanin toaletný stolík. Kým fľaša nenarazí na protiľahlú stenu, o ktorú sa roztriešti na tisíc kúskov, ani si neuvedomím, že som ju hodil cez celú miestnosť. Podlahu pokrývajú črepy, sťažka dýcham a vypleštenými očami zmätene blúdím po miestnosti. Keď sa znovu pozriem na Tiffani, šokovane na mňa hľadí s otvorenými ústami.

„Odchádzam,“ precedím cez zaťaté zuby. Mobil si strčím do zadného vrecka rifle, z druhého vrecka vytiahnem kľúče od auta a odstrčím Tiffani z cesty.

„Výborne!“ zjačí a ukáže na úlomky skla na koberci. „Fakt si totálny kretén.“

Ja by som o nej mohol povedať oveľa viac a oveľa horších vecí, no viem, že sa odtiaľto potrebujem dostať, skôr než stratím nervy ešte väčšmi ako doteraz. Želal by som si, aby som svoj hnev vedel ovládať, ale to, žiaľ, neviem. Takto ma vychovali.

Len čo prudko otvorím dvere Tiffaninej izby, začujem z kuchyne hudbu. Počujem aj Meghanin smiech, lenže fakt nemám náladu sa k nim dnes pridať. S hlasným dupaním zbehnem po schodoch a zúfalo túžim dostať sa čo najskôr a čo najďalej od Tiffani a jej domu. Upriem oči na predné dvere, a hoci na mňa Dean zavolá, nezdvihnem hlavu. Idem ďalej, priamo okolo nich, prekročím prah a potom za sebou zabuchnem dvere.

Auto mám zaparkované rovno pred domom a napriek tomu, že som vypil zopár pív, moja zúfalá snaha dostať sa odtiaľto prevýši môj zmysel pre dodržiavanie zákonov. Práve teraz je mi to absolútne fuk.

Odomknem auto a vkláňnem za volant. Zabuchnem za sebou dvere a zároveň si nahnevane zapnem bezpečnostný pás. Naštartujem, motor zapradie a vzápätí dupnem na plyn. Vyrazím tak prudko, že pneumatiky zaškrípu na asfalte. Kúsok pred mnou je stopka, ale nespomalím. Nikdy to nerobím.

PRED PIATIMI ROKMI

Zdá sa, že modrina na ramene sa cez noc zhoršila. Zväčšila sa a bolí ma dvakrát viac ako včera. Aj teraz, keď sedím pri kuchynskom stole a s námahou prehltám cereálie, sa pokúšam nemyslieť na to, ako hrozne to bolí.

Je takmer pol ôsmej. Asi o desať minút musím ísť do školy, ale vôbec sa mi nechce. Dnes máme telesnú a posledná vec, po ktorej túžim, je ukazovať všetkým v šatni, aký mám dobitý chrbát. Už len z tej predstavy mi je nanič, takže telesnú musím za každú cenu vynechať, aj keď si už tento týždeň nemôžem dovoliť nijaké ďalšie problémy.

„Ty ešte stále spíš?“ podpichne ma mama a jej hlas ma vráti do reality. Zažmurkám a ospalo sa na ňu pozriem, zatiaľ čo lyžicu s cereáliami nehybne držím vo vzduchu. Mama položí na stôl ďalšie tanieri. Zdvihne obočie a nežne sa na mňa usmeje. Už má na sebe kostým, ktorý nosí do práce, a obuté má topánky s vysokými podpätkami. Sako si zavesila na dvere.

„Nie,“ zaklamem. Voľnou rukou si pretriem oči a vrátim sa k cereáliám. Naberám lyžicu za lyžicou a sedím pri stole v úplnom tichu. Takto to mám najradšej, len mama a ja, ibaže nikdy to netrvá dlho. Čoskoro pribehnú Jamie a Chase a mama na nich bude kričať, aby sa ponáhľali. A otec, keď sa oholí a niekde v pracovni nájde kravatu, tiež.

„Máš dnes dobrý rozvrh?“ spýta sa mama. Väčšinou som dosť uzavretý, a tak vždy, keď sme ráno spolu, mama vynakladá až priveľa úsilia, aby ma vtiahla do rozhovoru. Ticho som však iba preto, lebo premýšľam nad dôvodmi, prečo mám dýchať.

Pokrútim hlavou. „Prírodopis, matika, telesná.“

„Hm,“ povie mama, prestane behať po kuchyni a zostane stáť čelom otočená ku mne. „Keď hovoríme o telesnej, včera som dostala list od tvojho učiteľa.“

Prudko zdvihnem oči a stretnem sa s jej náhle prísnyim pohľadom. Pozerá sa na mňa, akoby očakávala vysvetlenie. Keďže neviem, čo jej mám povedať, len ticho sedím pri stole a nervózne si mädlím ruky, zatiaľ čo sa mama otočí a zo zásuvky vytiahne zložený list papiera. Rozloží ho a odkašle si. *„Začínam si robiť starosti pre narastajúci počet hodín, keď Tyler v uplynulom mesiaci chýbal na hodinách telesnej výchovy. Už príliš veľa ráz som nad jeho neprítomnosťou privrel oči, takže ak sa takéto správanie bude opakovať, budem musieť poslať formálne oznámenie riaditeľovi Castillovi,“* prečíta mama a potom ma skúmavo pozoruje ponad horný okraj papiera. „Čo sa deje? Myslela som si, že telesnú máš rád.“

„To mám,“ vyhrknem. Teraz jej musím klamať, a tak uhnem pohľadom. „Naozaj je to zvláštne, ale pred telesnou je mi vždy zle. Naozaj zle. Preto tam nechodím. Namiesto toho idem zvyčajne von nadýchať sa čerstvého vzduchu.“

Mama mi neverí, no je to jediná výhovorka, akú som dokázal vymyslieť. Pravdu jej povedať nemôžem. Že vynechávam hodiny, lebo sa nechcem prezliekať v šatni, lebo musím schovávať priveľa modrín, lebo ma akákoľvek fyzická činnosť bolí.

„Ak ti býva zle tak často, mala by som ťa vziať na prehliadku k doktorovi Colemanovi,“ navrhne a založí si ruky v bok. Z výrazu na jej tvári je zrejmé, že si robí starosti.

„Nie,“ ohradím sa okamžite a takmer vystrelím zo stoličky. Zrýchli sa mi pulz a vyschne mi v ústach, takže skôr ako znovu prehovorím, musím niekoľko ráz namáhavo prehltnúť. „Už nijakú

ďalšiu hodinu nevynechám. Prisahám,“ žobroním, ale náš rozhovor sa čoskoro skončí, lebo už počuť, ako po schodoch hlasno zbiehajú Jamie a Chase.

Moji bratia vletia do kuchyne len o pár sekúnd neskôr, vzájomne sa odstrkujú z cesty, ako bojujú o to, aby boli prví pri dverách. Jamie odstrčí Chasea k stene a hrnie sa na stoličku vedľa mňa. Je spokojný sám so sebou. Chase, naopak, veľmi šťastný nie je.

„Mamííííí!“ zakvília a začne si šúchať rameno. Zvráští tvár, zlostne zazrie na Jamieho a namosúrene odkráča za mamou.

„Ocenila by som, keby ste do seba prestali stále strkať,“ zamrmle mama a venuje Jamiemu prísny pohľad. Potom ako vždy vezme Chasea do náručia, stisne ho a rozstrapatí mu vlasy. „Chase,“ vzdychne, „máš naopak tričko.“ Zatiaľ čo sa smeje a vyzlieka mu tričko, Jamie sa otočí ku mne. Má doširoka otvorené a ostrážité oči, ako keby bolo popoludnie. Z jeho nekonečnej zásoby energie sa raz zbláznim. „Vedel som, že ho má naopak,“ prizná sa, „no nepovedal som mu to.“

„Prečo?“

„Je zábava, keď vyzerá ako idiot,“ zasmeje sa. Kľací, nakloní sa cezo mňa, chytí škatuľu cereálií a strčí dovnútra ruku.

„Jamie!“ nesúhlasne vyštekne mama. „Vezmi si misku.“ Pohrozí mu prstom, pomôže Chaseovi usadiť sa na stoličku oproti a prisunie mu po stole prázdnu misku. Myslím si, že rána nemá veľmi rada. Vždy je z nás všetkých, ale hlavne z Jamieho, dosť vystresovaná. Keď Jamie rozsype polovicu cereálií po stole, len unavene vzdychne.

„No toto,“ vyprskne Jamie a hodí niekoľko cereálií do Chasea.

„Takže,“ povie mama a vloží do hriankovača plátky chleba. Keď sa otočí znova k nám, aby nás skontrolovala, oprie sa o kuchynskú linku a prekríži si ruky cez prsia. „Máte hotové domáce úlohy?“

Všetci prikýveme. Ja vždy prikývnem. Vždy si urobím úlohy čo najskôr. Otec sa o tom zakaždým presvedčí.

„Batohy máte zbalené?“ pokračuje. „Máte nadnes všetko, čo potrebujete?“

Zase všetci prikývneme. Myslím si, že ani ja nemám rána rád. Neznášam túto rutinu. Vždy sú to tie isté otázky a vždy tie isté odpovede. Po celý čas je mi zle od žalúdka, lebo čakám, kedy sa k nám pripojí otec.

Jamie konzumuje svoje cereálie s otvorenými ústami a schválne ich hlasno chrúme priamo pri mojom uchu. Mama sústredila pozornosť na televízor, ktorý je pripevnený na stene. Zápasí s diaľkovým ovládačom a snaží sa prepnúť na nejaké spravodajstvo. Keď sa jej to konečne podarí, zoslábí zvuk, a zatiaľ čo natiera Chaseovi hrianku, kútikom oka sleduje obrazovku. Potom pred Chasea položí tanier a Chase sa usmeje. Všetci vyzerajú spokojní. Koniec koncovej ako vždy.

Pripadáam si od nich nekonečne vzdialený. Viem, že sedím vedľa nich, ale niekedy mám pocit, že tu v skutočnosti nie som. Cítim sa veľmi otupene, veľmi prázdno. Keď som vyrastal, naučil som sa vypínať a nič nevnímať, takže si teraz nemôžem spomenúť, ako sa mám zase naladiť naspäť. Cítim sa stratený medzi túžbou byť tu a byť niekde inde. Pravda je, že naozaj neviem, kde som. Som skrátka niekde.

Z tranzu ma vytrhne zvuk ťažkých krokov, keď otec prechádza chodbou. Popiskuje si rovnakú melódiu ako vždy, keď má dobrý deň. Myslím si, že som jediný, kto si to všimol. Mama ani netuší, že otec má niekedy aj zlé dni.

Zhlboka sa nadýchnem, pevne zavriem oči a pokúšam sa spať. Po niekoľkých sekundách ich zase otvorím. Otec práve s úsmevom vstupuje do dverí. Pamätá si, čo sa stalo minulú noc? Ak áno, v tom prípade zjavne necíti nijakú vinu, a z toho je mi na vracanie.

„Čo by som len dal za šálku kávy!“ povzdychne si otec. Prehrabne si vlasy a rukou zájde až k zátylku. Prejde okolo stola a zamieri rovno k mame. Pozorne ho sledujem, presne tak ako vždy.

„Nech sa páči,“ povie mama. Vloží mu do ruky šálku pariacej sa čiernej kávy, otec jemne zovrie prsty okolo jej prstov a potom sa

na seba vrúcne usmejú. Mama to robí každé ráno, vždy preňho má pripravenú kávu. Všetko je súčasť rutiny, ktorá nám, ako sa zdá, vyhovuje.

„Ďakujem,“ usmeje sa otec, zdvihne šálku k ústam a odpije si poriadny dúšok. Prehltne a podá mame svoju modrú kravatu. Zdvihne bradu a láskyplne sleduje, ako mu mama zapína horné gombíky na košeli, ovinie mu kravatu okolo krku a potom na nej starostlivo uviaže uzol.

„Ďakujem,“ znovu poďakuje, nakloní sa dopredu a pobožká ju na líce.

„Oci,“ dožaduje sa pozornosti Chase. „Jamie do mňa strčil!“

„Tomu hovoríš strčil?“ ohradí sa Jamie, prudko sa vystrie na kolenách a zašermuje päšťou. „Môžem ti ukázať, ako by to vyzeralo, keby som do teba strčil.“

Ja tiež, pomyslím si.

Otec sa otočí, nesúhlasne zvráťí čelo a chvíľu prechádzza pohľadom z jedného na druhého. Odtiahne od stola stoličku vedľa Chasea, posadí sa a pohodlne sa oprie o operadlo. „Kedy sa vy dvaja prestanete biť? No tak, Jamie, veď v januári budeš mať desať! To je už dvojciferné číslo. Vedel si, že len čo dosiahneš dvojciferné číslo, nesmieš viac robiť zle svojmu mladšiemu bratovi?“

Jamie zapadne do stoličky. „Fakt?“

„Fakt,“ potvrdí otec, doširoka otvorí oči a prikývne. V nasledujúcom okamihu vybuchne do smiechu, úkosom sa pozrie na Chasea a štuchne doňho laktom. Dá si ďalší dúšok kávy a potom sa prvý raz za celé ráno zadíva na mňa. Jeho oči si ma nájdu nad okrajom šálky a kým ju kladie na stôl, všetka vrúcnosť z jeho výrazu zmizne. „Niektó je dnes ráno tichší ako zvyčajne.“

„Asi pre toto,“ začujem mamu. Otočím sa k nej a vidím, že siahla po tom liste. V tej chvíli mi z líc zmizne všetka farba. *Prosím, neukazuj mu to. Prosím, neukazuj mu to.* „V poslednom čase päťkrát vynechal telesnú výchovu,“ vysvetlí a mne sa zdvihne žalúdok. Mama sa nakloní otcovi ponad plece a podá mu list.

„Musím pánovi Asherovi napísať, že sa to viackrát nestane. Však, Tyler? Sľubuješ?“

Je mi tak zle, že nemôžem hovoriť. Prikyvujem tak rýchlo, ako dokážem, stále dookola. Otec číta list s pevne zovretými perami. Desí ma, ako výraz v jeho očiach s každým prečítaným slovom tvrdne. V sekunde, keď list dočíta, na mňa zlostne zazrie. „Prečo, dočerta, vynechávaš hodiny? Ohroziš svoju dochádzku!“

„Niektó má problém,“ zachechce sa Jamie vedľa mňa a má pravdu. Mám problém.

Dnešok už nie je jedným z otcových dobrých dní. Dnes je zlý deň a silu ďalšieho takého zlého dňa pocítim neskôr.

Otec očakáva moje vysvetlenie, ale nedostanem zo seba ani slovo. Chvíľu mám dokonca pocit, že nemôžem dýchať. Keby sme boli sami, nenamáhal by som sa s odpoveďou, no viem, že teraz musím povedať aspoň niečo, a tak zostanem pri svojej predchádzajúcej výhovorke. „Bolo mi zle,“ zamumlem nakoniec.

Otec podozrievavo zdvihne obočie. „Päťkrát za sebou?“

Mal som si vymyslieť niečo lepšie. Tomuto neverí. Prečo by aj mal? Klamem a otec to veľmi dobre vie. Pokrčím plecami, sklopím oči do lona a zízam na malú ranku na svojej dlani, ktorú som si doteraz nevšimol.

„Už nijaké vynechávanie hodín,“ pripomenie mi mama, tentoraz prísnejším hlasom ako predtým. Prikývnem bez toho, aby som zdvihol hlavu, a odľahne mi, keď zvýši hlasitosť televízora. Uľaví sa mi, keď ju Chase požiada o ďalšiu hrianku. Uľaví sa mi, že tento rozhovor je už za nami.

Asi päť minút sa nedokážem prinútiť zdvihnúť hlavu. Nemôžem sa na nikoho ani pozrieť, najmä nie na otca. Stále ma bolí brucho. Viem, že sa na mňa hnevá, a viem, že toto nenechá len tak. Neznášam pána Ashera. Prečo musel písať ten list?

„Takže,“ zvolá otec. Prinútim sa zdvihnúť hlavu a pozrieť sa naňho. Dopije kávu, utrie si ústa bruškom palca a vstane. Oči uprie na svoje zlaté rolexky. „Odveziem ťa do školy.“ Aj keď sa nenamá-

ha na mňa pozrieť, viem, komu to hovorí. Otec ma vždy cestou do práce vozí do školy. Mama zase cestou do svojej práce vozí Jamieho a Chasea.

„Bež a priprav sa,“ vyzve ma ponad plece mama, ktorá stojí pri dreze. Myslím si, že za celý čas sa ani na chvíľu neposadila. Ráno si nikdy nesadá. „A nezabudni si umyť zuby.“

Zúfalo túžim odísť z kuchyne. Bojím sa otcových zlostných očí, bolí ma rameno a radšej by som šiel kamkoľvek inam než do školy. Tak trochu dúfam, že sa mi predsa len podarí povracať sa, a vďaka tomu budem môcť zostať doma, ibaže viem, že sa to nestane, a tak sklúznem zo stoličky a zamierim k dverám. Vo chvíli, keď sa chystám vyjsť po schodoch, otec vystrčí hlavu z kuchyne.

„Tyler,“ prehovorí. Stuhnem. Otočím sa a zastanem. Práve si oblieka sako a upravuje si kravatu. Už nevyzerá nahnevane, no ani sa neusmieva. Celá jeho tvár je proste len prázdna. Upäto na mňa kývne. „Počkám na teba v aute.“

Otočím hlavu a vybehnem po schodoch. Veľmi si želim, aby na mňa nečakal.

SÚČASNOSŤ

Doriti, pomyslí si. *Grilovanie.*

V okamihu, keď silno dupnem na brzdu a pred domom zastavím miernym šmykom, zazriem v záhrade za domom zhhluk ľudí. Nestojí tu ani jedno cudzie auto, lebo mama pozvala iba susedov. Toto grilovanie organizuje každý rok a každý rok príde minimálne polovica našej štvrte aj so svojimi debnami piva. Nechápem, prečo mama vždy trvá na tom, aby som sa toho každý rok zúčastnil aj ja. Nepoznám nič trápnejšie, najmä keď si uvedomím, že polovicu našich susedov neznášam. Pani Hardingová, ktorá býva pár domov od nás? Raz zavolala policajtov iba preto, lebo som si skrátil cestu cez jej trávnik. Pán Fazio z domu oproti? Rozhodol sa informovať mamu, že som počas jej neprítomnosti usporiadal doma večierok. Pani Baxterová zo severného konca našej ulice? Nerobí nič iné, len sa sťažuje, ako ju vždy, keď prejdem autom popred jej dom, obťažujem nadmerným hlukom.

Takže áno. Zvyčajne sa tejto každoročnej tradícii vyhnem.

Vypnem motor a vytiahnem kľúče zo zapaľovania. Kopnutím rozrazím dvere a vystúpim z auta. Z dvora začujem hrať hudbu a z odporného zápachu vo vzduchu je mi na vracanie. Neznášam grilovanie, nielen pre jeho spoločenské hľadisko, ale aj pre príšerný smrad z horiaceho mäsa. Mäso som už nejedol celé roky. Prstami si

prehrabnem vlasy a snažím sa trochu sa vzbopíť. Aj tak som bol našťvaný a prísť domov, keď sa tu koná táto akcia, mi náladu rozhodne nezlepšuje.

Prižmúrim oči a zamierim do záhrady. Možno som od zlosti bez seba, ale hlavne nechcem prísť o svoju povest', a tak buchnem pästou do bránky, až takmer vyletí z pántov. Zmes hlasov okamžite stíchne, takže počuť iba hudbu. V kúte zazriem pani Hardingovú, ktorá na mňa zlostne a znechutene hľadí.

„Ospravedlňujem sa za meškanie,“ oznámim s úškrnom. Očami prebehnem po dave pred sebou a hľadám mamu, ale som celkom rád, že ju nemôžem nájsť. Nechcem vidieť jej tvár, lebo viem, že jej robím hanbu, lenže s toľkými ľuďmi naokolo si nemôžem dovoliť jej tú hanbu neurobiť. Mamu som nenašiel, zato som zazrel toho kreténa Dava, ktorý je mojím nevlastným otcom. Stojí nad grilom a upiera na mňa výhražný pohľad, ktorým ma varuje, aby som nič iné nehovoril. To je, pravdaže, dôvod, aby som pokračoval: „Ušlo mi niečo okrem vraždenia zvierat?“ Zároveň mu ukážem prostredník a okamžite počujem nesúhlasné šomranie, ktoré, samozrejme, ignorujem. Mohol by som spôsobiť oveľa väčšiu scénu, napríklad kopnúť do debny piva, ktorú vidím vpravo od seba, no rozhodnem sa to neurobiť, najmä preto, lebo sa stále pokúšam rozlúštiť tú hádku s Tiffani. „Dúfam, že ste si na tej krave pochutili.“ Musím sa rozosmiať, lebo to je jediná vec, ktorú som momentálne schopný urobiť. Keby som nevybuchol do smiechu, myslím si, že by som niekomu rozbil hubu. Komukoľvek.

Odvrátim sa od nich, skôr ako mi vážne prasknú nervy. Cestou do kuchyne počujem, ako sa Dave spýta: „Kto si dá ďalšie pivo?“ Odpoveďou mu je zakašľanie a nervózny smiech niekoľkých hostí. Vojdem dnu a zabuchnem za sebou dvere najsilnejšie, ako dokážem. Od úľavy, že som konečne doma, hlasno vydýchnem. Klimatizácia je zapnutá a v kuchyni je príjemný chládok. Pokračujem rovno do haly, pripravený vybehnúť do svojej izby, aby som vychladol a upokojil sa.

Prv než sa mi to podarí, mama zavolá moje meno. Viem, že napriek tomu, že som našťvaný, sa s ňou musím porozprávať. Na sekundu skloním hlavu a kým sa otočím, trochu si usporiadam myšlienky a výhovorky. Dúfam, že zo mňa nebude cítiť pivo. Keby vedela, že som v takom stave šoféroval, hrozne by ju to vytočilo.

„Čo si, dočerta, myslíš?“ ticho zavrčí. Keď sa k nej otočím, zaškrípe zubami, ale len pokrčím plecami. Reagovanie na otázky, na ktoré nepoznám odpoveď, nie je moja silná stránka.

„Kde si bol?“ spýta sa a vyžaduje ďalšie odpovede. Cíti sa trápne, to mi je jasné, a keď sa obzrie ponad plece, aby sa uistila, že tu nikto nie je, cítim sa trochu previnilo. Schmatne ma za lakeť a odviečie do obývačky. „Povedala som ti, že tu máš dnes večer byť, a ty si myslíš, že sem teraz môžeš prísť a správať sa, ako si sa práve správal?“ Rozhorčene zažmúri oči a začne si šúchať spánky, ani čoby som bol bolesť hlavy, ktorú tým môže zahnať.

Stále si veľmi dobre uvedomujem, že som pil, a tak od nej o niekoľko krokov cúvnem a zostanem stáť čo najďalej. Nechcem prilievať ďalší olej do ohňa. „Neprišiel som veľmi neskoro,“ zamumlem, lebo, technicky vzaté, mi povedala, aby som tu bol, a som tu.

„Prišiel si o dve hodiny neskôr!“ zjačí a prudko otvorí oči. Zvyčajne ma prepustí oveľa rýchlejšie a vážne ma šťve, že sa so mnou rozhodla hádať práve teraz.

Rozosmejem sa, ale len preto, aby som nevybuchol. „Naozaj si myslíš, že prídem domov, aby som sa pozeral, ako grilujete?“

Mama vydýchne a jej pohľad trochu zmäkne. „Aký problém máš tentoraz?“ spýta sa a začne sa predom mnou prechádzať sem a tam, ako keby sa snažila prísť na skrytý dôvod môjho dnešného správania. Musím priznať, že zvyčajne nie som takýto rozrušený. „Mimochodom, teraz nehovorím o grilovaní. Správal si sa ako malé decko ešte predtým, než si vystúpil z auta. Čo sa deje?“

Pri klamstve sa mame nikdy nedokážem pozrieť do očí, a tak zatnem zuby, odvrátim hlavu a vyzriem z okna. „Nič.“

„Myslím si, že nič to nie je,“ odsekne a miernosť z jej výrazu sa opäť stratí. Neznášam, keď sa takto hnevá. Stáva sa to často, no zvyčajne je to skôr frustrácia a bezmocnosť. Tentoraz som ju naozaj rozčúlil. „Znova si ma ponížil pred polovicou našej štvrte!“

„Je mi to fuk,“ odpoviem.

Mama sa na sekundu odmlčí, a keď sa na ňu opäť pozriem, potriasava hlavou a šepká: „Nemala som ťa pustiť von. Mala som ťa prinútiť zostať, lenže nie! Samozrejme, že som to neurobila, lebo som ti chcela dať trochu voľnosti. No ako zvyčajne si mi ju hodil naspäť do tváre.“

„Aj tak by som bol odišiel,“ poviem, lebo je to pravda. Aj keby som na dnešok nemal žiadne plány, v nijakom prípade by som tu nezostal trčať, a mama to veľmi dobre vie. Nechápem, prečo to stále skúša. Privítal by som, keby nado mnou konečne zlomila paličku. „Čo s tým urobíš? Zase mi dáš domáce väzenie?“ Vyzývavo podídem k nej a nedokážem potlačiť smiech. Už sú to takmer dva roky, čo mi stále dookola dáva domáce väzenie. Nie je to nič iné ako len planá hrozba, ktorú mama nikdy neuskutoční.

„Si nemožný,“ precedí cez zaťaté zuby. Vzápätí uhne pohľadom, zadíva sa kamsi za moje plece a jej výraz sa zmení. Zlosť, ktorú som v nej vyvolal, akoby zrazu prešla, a namiesto toho len trochu zvrastí čelo. Jemne ma odstrčí, prejde okolo mňa a zamieri k dverám.

Unavene vydýchnem, prehrabnem si vlasy, zakloním hlavu a chvíľu zízam na strop. Keby som mal dnes zažiť ešte jednu hádku, asi by som vybuchol.

Mama niečo povie, a keď sa otočím, postáva pred dvermi. Už sa nesústredí na mňa. Neviem, s kým sa rozpráva, a tak prejdem obývacou izbou a nazriem do vstupnej haly.

Na schodisku nemotorne prešľapuje nejaká baba s vytreštenými očami. Vyzerá, ako keby bola na smrť vydesená. Netuším, čo je zač, lebo si myslím, že som ju tu ešte nikdy nevidel. Nie, som si istý, že som ju tu ešte nikdy nevidel. Prižmúrim oči a dôkladne si ju prezriem. Nevyzerá oveľa mladšia než ja, takže vážne nechápem, prečo

som ju nikdy nestretol v škole. Vzhľadom na to, že je brunetka, určite by som ju spoznal. Pozoruje ma znepokojeným pohľadom, ktorý ma privádza k otázke, prečo je taká nervózna. Dlhو však nad tým nepremýšľam, lebo ma rozptýlia jej plné pery a to, ako ich tisne k sebe a ako naprázdno prehltá. Táto dievčina rozhodne nie je odtiaľto. Som si stopercentne istý, že keby bola, poznal by som ju. Akoby nie?

Po chvíli si uvedomím, na čo myslím, a zatnem zuby. Keby Tiffani počula moje myšlienky, bol by som mŕtvý.

„Dočerta, kto je táto buchta?“ Potrebujem sa to konečne dozvedieť, a tak od nej odtrhnem oči a netrpezlivo sa pozriem na mamu.

Asi minútu premýšľa o odpovedi. Dokonca aj ona sa mi zdá trochu nervózna. „Tyler,“ povie ticho a položí mi ruku na plece, „toto je Eden. Davova dcéra.“

Spočiatku mi tie slová nedochádzajú. „Davovo decko?“

To dievča sa vystrie a vstane, otvorí svoje plné vlhké pery a povie: „Ahoj.“

Keď prehovorí, vrátim sa očami k nej. Má hlboký a zastretý hlas, dokonca trochu chrapľavý. Je taký iný a nový, že zostanem stáť ako primrznutý, akoby ma to kratučké slovo úplne paralyzovalo. Dokonca aj postojacky je o hodný kus nižšia ako ja, takže na ňu hľadím zhora a medzitým sa pokúšam prísť na zmysel informácie, ktorá ma úplne ohromila. Táto baba... táto brunetka s plnými perami a zastretým hlasom... je moja nevlastná sestra?

Doriti, to nie!

Keď mi mama povedala, že tu s nami cez prázdniny bude bývať Davova dcéra, takmer som jej nevenoval pozornosť, a teraz ma to fakt mrzí. Nedošlo mi, že jeho dcéra je približne rovnako stará ako ja. Koľko má vlastne rokov? Chcem sa opýtať, ale nedokážem ani otvoriť ústa, nieto aby som zo seba vysúkal nejaké slovo. Mám pocit, ako keby mi niekto vyrazil z pľúc všetok vzduch. Sťažka prehltne a znovu sa pozriem na mamu. „Davovo decko?“ zopakujem, no je to skôr len šepot. Absolútne tomu nemôžem uveriť.

Mama vzdychne. „Áno, Tyler,“ vyhrkne takmer rozhorčene. „Povedala som ti, že príde. Nesprávaj sa ako hlupák.“

Hoci sa pozerám na mamu, kútikom oka, tak nenápadne, ako len dokážem, pozorujem to dievča, lebo od neho vážne nemôžem odtrhnúť zrak. Okolo očí má mierne rozmazaný mejkap. „Ktorú izbu?“

Na maminej tvári sa objaví zmätený výraz. „Čože?“

Vyschne mi v hrdle. „Ktorú izbu si jej pridelila?“ nalieham.

A potom mama vysloví odpoveď, ktorej sa desím: „Vedľa tvojej.“

Hlasno zastonám a konečne sa pohnem z miesta. Hore máme dve voľné izby, ibaže mama jej, samozrejme, musela ponúknuť práve tú vedľa mojej. Nechcem byť v blízkosti tohto dievčaťa. Nielen preto, lebo mám priateľku, ale aj preto, lebo je to moja nevlastná sestra. Bože! Nikdy by mi nebolo napadlo, že sa budem musieť nejakej babe vyhýbať z takého dôvodu.

Môj hnev znova vypláva na povrch, a kým ma nezačne bolieť hlava z toho, ako mám príliš dlho prižmúrené oči, vôbec si neuvedomím, že na ňu zlostne hľadím. Nemohol som vydržať u Tiffani a teraz už nemôžem vydržať ani tu. Všetko, čo sa za uplynulú hodinu stalo, ma vážne začína dostávať.

Odstrčím mamu a vybehnem po schodoch. Cestou sa musím pretiahnuť okolo tej baby, ktorá sa mi bude celé leto pliesť do cesty. Štuchnem ju do ramena, no neprinútim sa k ospravedlneniu, lebo myslím iba na to, ako sa od nej dostať čo najďalej. Hore zamierim rovno do svojej izby, zabuchnem za sebou dvere a asi minútu sa prechádzam hore-dolu, aby som si usporiadal myšlienky. Víria mi hlavou ako splašené, a aby som sa trochu rozptýlil, pustím si hudbu. Cez repráky. Najhlasnejšie, ako sa dá.

Len čo sa mi upokojí dych, zastavím sa a rozhliadnem sa po izbe. Mama mi zase ustlala posteľ a pozbierala z podlahy oblečenie. Poskladala ho a uložila na úhladnú kôpku na bielizník. Mal by som si ho odpratať, ale zistil som, že keď ho tam nechám dosť dlho, mama sa vzdá a odloží ho. Zistil som aj to, že jediným dôvodom, prečo

mame neprekáža upratovať každé ráno moju izbu, je možnosť, že mi ju môže prehľadať a prípadne objaviť veci, ktoré neschvaľuje.

Zovriem pery, kľaknem si a pozriem sa pod posteľ. Jasné, ako vždy, zobrala mi balík piva, ktorý som si tam včera večer schoval. Vstanem a presuniem sa do kúpeľne. Skontrolujem skrinku a zase! Neprekvapuje ma, že mi vzala aj balíček marlboriek. Nefajčím často, no mám rád nejaké cigarety v zálohe, len pre istotu.

Vrátim sa do izby, sadnem si na kraj postele, ruky si pritisnem k spánkom, a kým sa nerozhodnem, čo budem robiť, prázdny pohľad upieram na podlahu. Mám veľmi čudnú náladu a v podstate netúžim po ničom inom ako po množstve piva a džointe. To sú jediné veci, ktoré ma dokážu rozptýliť, keď narazím na veci, ktoré nechcem riešiť. Dostanem chuť ísť na ten dnešný večierok, a to napriek skutočnosti, že by som sa Tiffani najradšej vyhol. Trčať tu však nemá zmysel, preto vytiahnem z vrecka mobil a napíšem niekoľkým ľuďom, aby som zistil adresu. Prvý sa ozve Kaleb, a tak mu odpoviem, že tam budem o dvadsať minút.

Vyskočím na nohy, streknem na seba trochu kolínskej, vypnem hudbu a siahnem do vrecka po kľúče od auta. Po všetkých tých hádkach sa cítim úplne triezvy, no stále som bez seba od zlosti a môj hnev nezmierni ani fakt, že len čo otvorím dvere, uvidím zase tú prekliatu babu.

Pozerá sa na mňa rovnakým znepokojeným pohľadom ako predtým, ibaže tentoraz si všimnem, že jej oči majú orieškovú farbu, navyše veľmi výrazne orieškovú. Nemôžem sa rozhodnúť, či sú viac zlaté než hnedé. „Ahoj,“ zopakuje. „Si v poriadku?“

Ten hlas! Niekoľko ráz zažmurkám a usilujem sa udržať svoj výraz taký prázdny, ako len dokážem. Za žiadnu cenu jej nechcem dať najavo, ako mnou ten jej hlas zamával. „Zbohom,“ poviem s úškrnom a pretiahnem sa okolo nej. Nechcem byť v jej blízkosti. Už som sa rozhodol, a tak svoje rozhodnutie dotiahnem do konca. Neobzriem sa, hoci by som to veľmi rád urobil. Zbehnem po schodoch a vyrazím z dverí.

Len čo vyjdem von a ocitnem sa pred domom, znova počujem hudbu. Aj smiech. Tu vpredu našťastie nie je nikto, kto by si všimol, že zase odchádzam. Aj tak pochybujem, že by sa mi v tom mama pokúsila zabrániť. Nikdy to neurobí.

Odomknem auto, nasadnem a zabuchnem za sebou dvere. Naštartujem motor, ale hneď neodídem. Asi minútu len tak sedím, lakťom sa opieram o okno, a zatiaľ čo premýšľam, klopkám si bruškami prstov po čeľusti.

Vzdychnem, znova vytiahnem mobil a napíšem esemesku Tiffani. Je lepšie ju vopred varovať.

Uvidíme sa na večierku, naľukám, odošlem správu a v tej istej sekunde dupnem na plyn.

PRED PIATIMI ROKMI

Prinútiť sa prejsť cez trávnik a nastúpiť do otcovho strieborného mercedesu je vždy najťažšia časť dňa. Mám stuhnuté nohy a ako sa vlečiem s očami upretými na trávnu podo mnou, čoraz silnejšie zvieram popruh batoha. Viem, že ma pozoruje, že na mňa čaká, a viem, že počas tej desaťminútovej jazdy do školy mi chce veľa povedať. Ľutujem, že mu mama ukázala ten list.

S očami doteraz upretými na zem, aby som sa vyhol otcovmu zlostnému pohľadu, chytím kľučku a otvorím dvere. Vkláňnem na sedadlo spolujazdca, batoh si položím na kolená a zapnem si bezpečnostný pás. Po celý čas nespustím oči zo svojich tenisiek. Kým otec nevzdychne a nepohne sa, počuť len vrnenie motora.

Otec zvýši hlasitosť rádia, a keď začuje, že na diaľnici ho čaká štyridsaťminútové zdržanie, zastoná. Viem, že z hĺbky duše neznáša každodennú jazdu do centra Los Angeles, a, pravdaže, nepomohlo ani to, že som mu hneď ráno stihol pokaziť náladu. Je vytočenejší ako zvyčajne o tomto čase. Vypne rádio.

„Takže,“ začne. „Na čo sa to, dočerta, hráš? Nechodíš na hodiny, lebo ti je zle? Táraniny!“

Úkosom sa naňho pozriem. Sleduje cestu pred nami a krúti hlavou. Cítim, ako vzduch okolo nás hustne jeho zlosťou. „Mne... jednoducho sa mi tam nechcelo ísť,“ poviem. Zase klamem, ale

zároveň si pomyslí: *Nie je to azda zrejme?* „Je to atletika. Neznášam beh.“

„Táraniny,“ zopakuje. „Pokúšaš sa o vzburu? O to ti ide? Snažíš sa dostať do problémov iba preto, aby si ma skúšal?“

„Nie. N-nie,“ zajakám sa. Poťahujem rozstrapkaný okraj batoha a premýšľam, čo mám povedať. Čokoľvek. „O nič sa nesnažím. Ja len... no, ide o to... ide o šatňu.“ Zahryznem si do spodnej pery, zadržím dych a zatvorím oči. Byť k nemu úprimný je jediný spôsob, ako sa môžem dostať z auta živý.

„Čo je so šatňou?“

Stisnem oči ešte pevnejšie. Dúfam, že sa na mňa v tejto chvíli nepozerá. Dúfam, že doteraz upiera oči na cestu. „Ehm. Nechcem... nechcem, aby... nechcem, aby sa ma vypytovali.“ Mám sucho v ústach a slová sa mi lepia na podnebie.

„Na čo by sa ťa mali vypytovať?“

Prudko otvorím oči a nakloním tvár k nemu. „Oci,“ zašepkám. „Ty vieš na čo.“

„Nie,“ odpovie rezolútne. „Neviem. Nemajú sa na čo vypytovať.“

Odmieta si to pripustiť. Musí to tak byť. Musí to tak byť alebo sa zbláznil. „Fajn,“ zamumlem a nechám to tak. Ďalej ošklbávam otrhaný okraj batoha, kým to ešte nezhorším a batoh sa na tom mieste úplne neroztrhne. Od chvíle, čo sme sa pohli, sa na mňa otec nepozrel. Dúfam, že je to preto, lebo sa cíti previnilo, a nie preto, lebo je mu to fuk.

„Ozaj,“ ozve sa zrazu, „dnes máš matematiku, však?“

Prv než stihnem prikývnuť, prudko dupne na brzdu a zastaví na stopke. Križovatka je prázdna, ale napriek tomu zatiahne ručnú brzdu a otočí sa na sedadle čelom ku mne. Vytrhne mi batoh z rúk a položí si ho na kolená. Rozopne ho, zašmátra vnútri a vytiahne domácu úlohu z matematiky, ktorú mám odovzdať na budúci týždeň, vrátane toho listu roztrhnutého na tri kusy. Neviem, čo hľadá, ale nech už je to čokoľvek, chvíľu listuje.

„Keď sa vrátiš zo školy, okamžite sa posadíš a opravíš si túto otázku!“ prikáže mi pokojne a zdvihne jeden kus roztrhnutého papiera s rovnícou, ktorú som včera vypočítal zle. „A toto celé prero-bíš!“ Pokrúti hlavou nad roztrhnutým papierom v ruke, akoby som to bol ja, kto ho roztrhol, a potom celú úlohu pokrčí v dlani. Zatne päste tak silno, že mu zbeľujú hánky prstov. Sledujem ho ako zvy-čajne. Jeho správanie ma neprekvapuje. Moju zhúžvanú domácu úlohu odhodí do priechánka na poháre v stredovej konzole a batoh mi hodí naspäť na kolená.

„Tie ostatné stránky som si mohol nechať,“ poznamenám, keď si zapínam batoh. „Tie neboli roztrhnuté.“

„Škoda,“ zhodnotí otec, zatiaľ čo sa pohľadom vráti k ceste pred sebou a rozbehne sa. „No môžeš sa do toho pustiť a urobiť všetky otázky znova. Ber to ako precvičovanie navyše. Potrebuješ to.“

Tá domáca úloha pozostáva z tridsiatich otázok. Vypracovať ich všetky mi včera trvalo viac ako hodinu a pri pomyslení, že pre jedi-nú chybu ich budem musieť napísať znovu, zaškrípem zubami, až ma z toho rozbolí čeľusť. Otec také veci robí v jednom kuse, a hoci ma to už neprekvapuje, stále ma to hrozne šťve. Nesmiem to však dať najavo, a tak sa pohľadom sústredím na jedno miesto na prí-strojovej doske a usilujem sa tváriť uvoľnene. Otec znova pustí rá-dio. *Chce pre mňa to najlepšie*, pripomeniem si.

Len čo zastavíme pred Deanovým domom, vždy mi odľahne. Vtedy sa otec začne znovu usmieváť a jeho ľadový tón zmizne. Po-čas zvyšných piatich minút jazdy do školy sa správa úplne bezchyb-ne. Musí. V spoločnosti sa tak správa vždy.

Vchodové dvere do domu Carterovcov sa okamžite otvoria. Na prahu sa objaví Deanov otec, zdvihne ruku a zamáva nám. Dean sa k nemu pripojí o niekoľko sekúnd a pokúša sa hodiť si batoh na chrbát. Jeho otec Hugh mu pomôže a potom bok po boku po tráv-niku zamieria k nášmu autu.

Deana berieme do školy, odkedy si pamätám. Carterovci sú v podstate ako naša rodina. Môj otec nás ráno vozí do školy a Hugh

nás zase vozí zo školy. Dean otvorí dvere a nasúka sa na zadné sedadlo, zatiaľ čo môj otec stiahne okienko a prehodí zopár slov s Hughom.

Trochu sa na sedadle pootočím a obzriem sa ponad plece na Deana, ktorý si práve zapína bezpečnostný pás. Len čo pás zaklapne na svoje miesto, Dean sa na mňa pozrie, zovrie ruku do päste a nastrčí ju ku mne. Narazím do nej svojou pästou a usmejem sa naňho. Otca a Hughu takmer nevnímam.

„Už si urobil ten projekt na prírodopis?“ spýta sa Dean a pohodlne sa oprie o kožené operadlo. „Uprosil som mamu, aby urobila polovicu toho môjho.“

„Hej. Odovzdal som ho už minulý týždeň,“ poviem.

Hugh si odkasle, trochu sa zohne a skontroluje Deana aj mňa. „Tak fajn,“ informuje nás, „o tretej na vás budem čakať.“ Keď sa usmeje, je to úprimné. Skôr ako odstúpi od auta, ukáže nám zdvihnuté palce. Hughu mám rád. Niekedy si želám, aby bol mojím otcom on, nie chlapík, ktorý sedí na sedadle vedľa mňa.

Otec vytiahne okienko naspäť hore a pohne sa. Rádio už zase hrá, ale nie veľmi nahlas, aby mohol dávať na obdiv svoju príjemnú stránku. Po zvyšok jazdy do školy nám kladie otázky o dnešnom rozvrhu a futbalovom tréningu a pýta sa Deana, ako sa teší na oslavu svojich narodenín, ktorá bude na budúci týždeň. Neviem, čo je horšie. Otec, keď sa hnevá, alebo otec, keď sa pokúša byť milý. Hrozne ma to mätie.

Ešte skôr než otec vypne motor za rohom školy, už mám rozopnutý pás a ruku na kľučke dverí. Som pripravený na niekoľko hodín uniknúť jeho ustavičnému nesúhlasnému výrazu. Dean školu neznáša. Ja do nej chodím rád, lebo je to jediné miesto, kde môžem byť aspoň chvíľu bez otca.

„Dúfam, že sa dnes obaja budete mať skvele,“ vyhlási s tým svojím upätým úsmevom. Otočí sa k zadnému sedadlu a capne si dlaňou s Deanom. Potom, keď obaja otvoríme dvere a vyskočíme na chodník, si rýchlo upraví manžetu košele.

„Tyler!“ zavolá na mňa, kým stihnem zabuchnúť dvere.

Obzriem sa a zistím, že sa naklonil cez sedadlo spolujazdca a pazerá sa na mňa s neutrálnym výrazom. Dlho na mňa hľadá a jeho výraz sa postupne zmení. Zvraští čelo a pery skrúti do smutného úsmevu. Prvý raz za celý týždeň zazriem v jeho zelených očiach nepatrný náznak viny. „Tvrdo pracuj,“ zašepká a prehltnie. „Mám ťa rád.“

Nie, pomyslím si, keď sa od neho odvrátim a buchnem dverami. Nemáš.

SÚČASNOSŤ

Kým prejdem cez celé mesto, je takmer desať. Cestou som sa zastavil v obchode s alkoholom a teraz mám na sedadle spolujazdca dve balenia piva. O nenačatom balíčku marlboriek sa ani nezmieňujem. Pokladník prižmúril oči nad skutočnosťou, že plnoletý budem až o štyri roky, ale chcel za to dvadsať dolárov. Našťastie som jeho verný zákazník. A vzhľadom na vysoké prepitné, ktoré mu vždy nechávam, zrejme aj jeho obľúbený.

Večierok sa koná u nejakej baby menom Lucy, ku ktorej nedokážem priradiť nijakú tvár. Kaleb tvrdil, že už tam takmer všetci sú, takže hádam nebude prekážať, keď prídem skôr, ako je zvykom. Nespomínam si, kedy naposledy som prišiel na večierok sám. Vždy som mal po boku aspoň Tiffani. Dnes večer však budem frfloš, ktorý príde iba s pivom pod pazuchou, nie s bandou priateľov.

Už je skoro tma. Vlečiem sa po Stanford Street na samom okraji mesta, kým neprídem na adresu, ktorú mi poslal Kaleb. Pred domom je zaparkovaných niekoľko áut a na verande postávajú dvaja chalani s pohármi v rukách a lenivými úsmevmi na tvárach. Matne si ich pamätám zo školy. Keď zastavím pri obrubníku na druhej strane ulice a vypnem motor, ich pozornosť sa sústreďí na mňa. Naklonia hlavy a pozorne si prezerajú moje auto. Tvárim sa, že si to nevšímam, ale ich závistlivé pohľady ma tešia a vždy aj tešiť budú.

Odopnem si bezpečnostný pás, pootvorím okno a vpustím dovnútra slabé dunenie hudby. Po chvíli sa nakloním k vedľajšiemu sedadlu a vytiahnem z balenia jedno pivo. Nielenže nikdy nechodím na večierky takto skoro a sám, ale nikdy ani neprídem triezvy. Z alkoholu, ktorý som vypil predtým, som už vytriezvel a teraz sa desím myšlienky, že by som mal prejsť tými dverami bez kvapky alkoholu v krvi. Hrať svoju rolu pred davom ľudí je oveľa jednoduchšie, keď som opitý.

Zubami otvorím fľašu, poriadne si lognem piva a prehltne, potom pomaly dopijem zvyšok. Prázdnu fľašu hodím do priehradky spolujazdca, sťažka vzdychnem a prejdem pohľadom k svojmu odrazu v spätnom zrkadle. Oči mi nejako veľmi žiaria, ich zelená farba je až príliš živá a môj výraz sa mi na môj vkus zdá dosť milý. Preto zovriem pery, zatnem zuby, trochu prižmúrim oči, kým celý môj pohľad nezhrubne a nestvrdne. Až potom vezmem kľúče, cigarety a pivo.

Vystúpim z auta, štuchnem do dverí a zabuchnem ich. Pivo položím na kapotu, kľúče strčím do zadného vrečka rifiel a vytiahnem z neho zapalovač. Z balíčka si vezmem cigaretu, vložím si ju medzi pery a zapálím si.

Jeden z tých chalanov na verande si logne piva a potom zavolá cez trávnik: „Prišiel si na večierok?“

Uprene sa naňho pozriem a medzitým si poriadne potiahnem z cigarety. Dym mi niekoľko sekúnd plní pľúca, a keď ho vydýchnem, vo vzduchu sa vytvorí stĺpec dymu a rozmaže mi videnie. „Nieee. Prišiel som kvôli výhľadu,“ vyhlásim s kamennou tvárou. To je teda debil!

Cigaretu si vložím naspäť do úst, schmatnem pivo a cez trávnik zamierim k verande. Ako sa blížim k domu, hudba je čoraz hlasnejšia, ale stále ešte nie je taká hlasná, ako by mala byť, čo jasne naznačuje, že táto hostiteľka usporadúva večierok úplne prvý raz. To a ešte skutočnosť, že dom nevyzerá plno.

„Nevedel som, že prídeš,“ prehodí chalan, keď sa dostanem k verande, kde stojí aj so svojím kamarátom. Rýchlo si ma premeria od

hlavy až po päty, a keď si vytiahnem z úst cigaretu a vydýchnem, zadrží dych. Obaja sú príliš mladí na to, aby tu boli, a tak mi začína vŕtať hlavou, že zrejme ani nie sú tretiaci. Možno druháci. Bfí.

„Toto je váš prvý večierok?“ spýtam sa s cigaretou v ústach. Prejdem okolo nich so zdvihnutým obočím. Posledná vec, po ktorej túžim, je zastaviť sa a začať sa baviť s trápnyimi úbožiakmi z druhého ročníka. Chcem ísť dovnútra a pozrieť sa, kto tam je. Chcem si otvoriť ďalšie pivo. Chcem odchytiť Declana Portwooda.

„Áno,“ odpovie. Keď si vymení zmätený pohľad s kamarátom, ani sa nenamáham potlačiť smiech.

„To vidno,“ zhodnotím. Zatláčim do dverí a okamžite mi do uší doľahne hudba doplnená smiechom a rozbíjaním pohárov. Skôr ako vojdem dnu, otočím sa k tým dvom a opriem sa o dvere. Kým ich chrptom otváram dokorán, uškrniem sa a poviem: „Chcete radu?“ Ohorok cigarety hodím na zem a zašľapnem ho. „Prestaňte postávať tu na verande a bežte dovnútra.“

Otočím sa a privíta ma večierok, kde pre zmenu existuje osobný priestor. Nie je tu nikto, koho by som okamžite spoznal, okrem známych tvárí, ktoré som videl na niektorých predchádzajúcich večierkoch. Viem však, že Kaleb je už tu, a tak sa preplietam medzi ľuďmi v obývačke a snažím sa ho nájsť. Hoci mi ľudia kývajú na pozdrav, na nikoho sa neusmejem a cez skupinku dievčat, ktoré mi blokujú cestu, zamierim rovno do kuchyne.

„Tyler!“ zavolá Kaleb v okamihu, keď ho uvidím sedieť na kuchynskej linke. Stredový ostrovček je plný najrôznejšieho chľastu, čo z neho robí obľúbené miesto v dome. Aby som sa dostal ku Kalebovi, musím sa pretlačiť davom ľudí. „Konečne si tu,“ vyhrkne, a len čo prídem bližšie, položí mi ruku na plece. Necítim z neho iba pivo, ale aj trávu. Krvou podliatymi očami prechádza po celej kuchyni, akoby niečo hľadal. „Kde je Tiffani? Dean? Všetci ostatní?“

„Prídu o chvíľu,“ poviem. Strasiem zo seba jeho ruku, balíky piva položím na linku, z jedného vytiahnem fľašu a otvorím ju. „A čo Declan? Je tu?“

Kaleb sa lakťom oprie o kávovar a pokrčí plecami, no zároveň sa na mňa vševediaco uskrnie. Už je poriadne mimo. „Príde neskôr. Tak čo si dnes dáš?“ Nakloní sa dopredu, zdvihne obočie a ukazovák dvakrát poklope po prednom vrecku svojich riflí. „Nemusiš čakať, kým sa tu objaví Declan,“ zašepká tak, že ho cez dunenie hudby sotva počujem. „Mám dosť aj pre teba.“

Lognem si z piva a medzitým ho sústredene pozorujem. Občas uvažujem, prečo Kaleb vôbec chodí na tieto večierky. S Declanom sú už v prvom ročníku na vysokej, ale Kaleb stále vyzerá ako štrnásťročný chlapec, a tak celkom rozumiem, že sa viac hodí na stredoškolské večierky ako na tie, ktoré sa organizujú na univerzite. A Declan je zas so všetkými kamarát. Raz mi povedal, že základným pravidlom v obchodnej sfére je mať dobré styky.

Pokrútim hlavou a o krok cúvnem. „Zatiaľ nič nepotrebujem. Daj mi vedieť, keď príde Declan.“

„Aspoň si vypí,“ vyzve ma Kaleb a chytí fľašu vodky, ktorú má vedľa seba. Je takmer prázdna a otvorená. Kaleb sklzne z linky a vyčítavo na mňa ukáže fľašou. „Prečo nie si opitý?“

„Asi preto, lebo prvé pivo som si dal iba pred piatimi minútami,“ vybafnem a zoberiem mu fľašu z ruky. Má pravdu. Nesmiem dopustiť, aby ma na večierku videli triezveho. To by som nebol ja, a tak si priložím fľašu k ústam a pijem, kým znesiem pálenie vodky v hrdle. Nakoniec mu fľašu vrátim. „Pôjdem pozriem sa, kto tu je.“

„Fajn,“ povie Kaleb a sadne si naspäť na linku. Aj on sa napije a chvíľu pohojdáva fľašou medzi prstami. „Keby si si to rozmyslel, vieš, kde ma nájdeš.“

Skôr než si to rozmyslím, rozhodnem sa otočiť a odísť. Najradšej by som si dal džoint hneď teraz, ale usúdim, že keď príde Tiffani, budem naň mať oveľa väčšiu chuť. V tej chvíli ho vážne budem potrebovať, a tak zatiaľ počkám. Vydržím možno aj hodinu, no musím sa nejako zabaviť, preto sa porozhliadnem po dome a zistím, kto všetko tu je. Kaleb je zatiaľ jediný človek, ktorého naozaj poznám. S niekoľkými ďalšími ľuďmi som sa kedysi krátko rozprával.

V kuchyni si ľudia nalievajú nápoje. V obývačke ich rozlievajú. Vonku v záhrade začalo šesť chalanov hrať pívny pingpong. Sú takí opití, že sa ledva udržia na nohách, o mierení ani nehovoriac, radšej sa medzi nich nepletiem. Namiesto toho sa vrátim do domu, prázdnu fľašu od piva odhodím do koša na odpadky a otvorím si ďalšiu. Všimnem si, že Kaleb zmizol zo svojho rezervovaného miesta na kuchynskej linke. Hlavne, že viem, kde ho nájdem! Ten chalan na mňa nevydržal čakať ani štvrt' hodiny.

S čerstvým pivom v ruke opäť vyjdem z kuchyne a tentoraz zamierim na poschodie. Dom nie je ktovieako veľký, ale to nie je ani zoznam hostí. Nudím sa tak veľmi, že sa rozhodnem spočítať, koľko ľudí tu vlastne je. Zatiaľ som sa dostal k číslu dvadsaťsedem. A zdá sa, že na poschodí okrem jednej baby, ktorá práve vracia v kúpeľni, nikto nie je.

„Si v poriadku?“ spýtam sa jej, keď strčím hlavu do dverí. Ani nezdvihne hlavu od misy, len natiahne ruku a ukáže mi zdvihnutý palec. Zavriem teda dvere a nechám ju na pokoji.

„Tyler? Uvažovala som, či si to naozaj ty,“ ozve sa za mnou zrazu hlas. Otočím sa a uvidím po schodoch vybiehať dievčinu s opileckým úsmevom na tvári. Poznám ju, no trvá mi asi minútu, kým si vybavím jej meno.

„Ahoj, Naomi,“ pozdravím ju. Nedokážem sa prinútiť k úsmevu, najskôr preto, lebo mám stále tú čudnú náladu, takže si len odpijem z piva. Neviem, čo jej mám povedať. Poznám ju z hodín anglickej literatúry. Sedáva v lavici predou mnou a rozprávam sa s ňou iba vtedy, keď potrebujem, aby mi preložila Shakespeara.

„Čo robíš tu hore?“ spýta sa a zastaví sa najviac pol metra predou mnou. Nakloní sa a oprie sa dľaňou o stenu, aby sa tak netackala. Opito sa zachichoce, potiahne si sukňu a našpúli pery. „Nemal by si byť dole? Veď vieš, tam, kde je alkohol.“

Pokrútim hlavou, dopijem pivo a prázdnu fľašu položím na podlahu. Už si nepamätám, či je to moje tretie, alebo štvrté, ale to je fuk. Stále nie som opitý a začína ma to štváť. Naomi je v tomto

bode o poriadny kus predou mnou, ale všimnem si, že má prázdne ruky. „Výborný nápad,“ prikývnem. „Dáš si niečo na pitie?“

„Nemal by si sa venovať Tiffani?“

„Ešte tu nie je.“ Mrknem sa na hodinky na svojom zápästí. Je len krátko po pol jedenástej, takže v priebehu polhodiny by tu mala byť. Desím sa predstavy, že sa s ňou stretnem zoči-voči, čo znamená, že mám iba pol hodiny na to, aby som skonzumoval toľko alkoholu, koľko zvládnem, aby som našu hádku, ku ktorej určite dôjde, prežil v alkoholovom opojení.

„Aha,“ zhodnotí Naomi bez úsmevu. „V tom prípade sa niečo na pitie hodí.“

„Čo si dáš?“

„Hm.“ Nakloní hlavu k plecu a predstiera, že nad odpoveďou dôkladne premýšľa. Nakoniec sa zazubí a zľahka sa oprie o stenu. „Prekvap ma.“

„Fajn. Zostaň tu.“

Pretiahnem sa okolo nej a zbehnem po schodoch. Dole ma znovu pohltí hudba. Niekoľko musel zvýšiť hlasitosť, lebo teraz na seba ľudia musia revať, aby sa navzájom počuli. Odstrčím z cesty nejakého chalana a vojdem do kuchyne. Možno nie som opitý, ale určite už nie som ani triezvy. Začínam sa cítiť uvoľnene a som oveľa pokojnejší, aj keď nemám po jednom boku Tiffani a po druhom Deana, ako som zvyknutý.

Kaleb už zase sedí na kuchynskej linke a pri rozhovore s akýmsi chalanom vybuchuje do smiechu. Keď si ma všimne, žmurkne na mňa a bez slov naznačí: *Trávu*.

Odmietavo pokrútim hlavou.

Keď nájdem pivo, ktoré som doniesol, chýba z neho už polovica. Zostali len štyri fľaše. Na večierkoch sa to dá čakať, preto si vezmem fľašu piva od niekoho iného a otvorím ju. Nájdem téglík a preskúmam kuchynský ostrovček. Zazriem škatuľu Red Bullu, vezmem jednu plechovku a jej obsah zmiešam s viac než dvojitou dávkou vodky. Pokrčím plecami, stlačím plechovku a hodím ju na linku.